Zuzana Štelbaská
Ilustrace Eva Chupíková
JITŘENKA
FRAGMENT

Jitřenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Štelbaská
Jitřenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Zuzana Štelbaská

JITŘENKA

Ilustrovala Eva Chupíková

FRAGMENT

© Zuzana Štelbaská, 2015
Illustrations © Eva Chupíková, 2015
Translation © Oľga Marčeková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3930-5
ISBN e-knihy 978-80-253-4016-5 (1. zveřejnění, 2018)

ZAHRADA

Jedna nožka, druhá nožka. Cup, cup, cup, hop a skok a hup rovnou do louže!

„Ty kapky se na sluníčku krásně třpytí!“ řekla drobná dívenka v gumových holínkách. Dupy dup! Zadunělo v louži, až se v ní všechna voda promíchala s hlínou a vzniklo těžké bahno.

„Jitřenko!“ zavolala na děvčátko maminka z malého domečku. „Jitřenko, pojď si vzít pláštěnku!“

Dívenka se opravdu jmenovala Jitřenka. Jméno dostala podle první ranní a poslední noční hvězdy. Také ona se nejraději budila brzy ráno a běžela k oknu, aby své hvězdičce zamávala: „Dobré ráno, Jitřenko. Ty jdeš do své obláčkové školky a mě čeká moje zahrádka. Uvidíme se zítra!“

Jitřenka vběhla do domu a holínkami udělala na chodbě dvě velké černohnědé skvrny.

„Koukej, jak to tady zase vypadá,“ zasténala maminka. Na jedné ruce houpala Jitřenčina malého bratříčka Filípka, ještě batole, kolem něhož měla pořád spoustu práce, a druhou se snažila setřít z podlahy blátivé jezírko. „Nemůžeš být alespoň chvilku v domě? To musíš pořád pobíhat po zahradě?“

„Zahradu mám nejradši na světě,“ odpověděla Jitřenka, oblékla si pláštěnku a znovu vyběhla ven. Říkala úplnou pravdu. Ze všech míst, kam ji rodiče vzali, se jí zdála nejkrásnější jejich zahrada.

Zvědavě nahlížela do každého zákoutí, do každého důlku a štěrbiny na zahradě. Tam bylo vše, co Jitřenku nejvíc zajímalo. Brouci, květiny, žížaly… Nic zajímavějšího opravdu ještě během celých pěti let svého života neviděla.

Bylo jaro. Z nebe padal tichý déšť. Vítr nefoukal, a přes oblaka dokonce jedním okem začalo prosvítat i slunce. Jeho paprsek dopadl na angreštový keř na konci zahrady.

„Taky tě pohladím, angreště," běžela Jitřenka za sluneční rukou, společně s ní hladila lístečky a dávala pozor na ostré trny. „Můj malý sladký keříčku. Budu na tebe dávat pozor a v létě mi dáš za odměnu plný hrneček angreštu!"

Vedle rostly rybízy tří barev, josty a maliny, ostružiny a víno. Na druhé straně vykukovaly ještě chatrné stromečky, které rodiče zasadili teprve minulý rok. Třešeň, broskev, švestka. Tři staré jabloně, jedna nízká hrušeň, ořech a u plotu obří líska.

Jitřenka dávala pozor, aby keříkům neublížila. Prošla postupně kolem každého, pokaždé se zastavila, pohladila ho po lístcích a řekla: „Děkuju ti, že tak hezky rosteš. Přijdu za tebou každý den, aby ti nebylo smutno a abys mi dal v létě za odměnu plný hrneček ovoce."

Přestalo pršet a unavené sluníčko se pomalu loučilo s dnem.

„Zítra přijdu zas," zamávala Jitřenka zahrádce a vběhla do domečku.